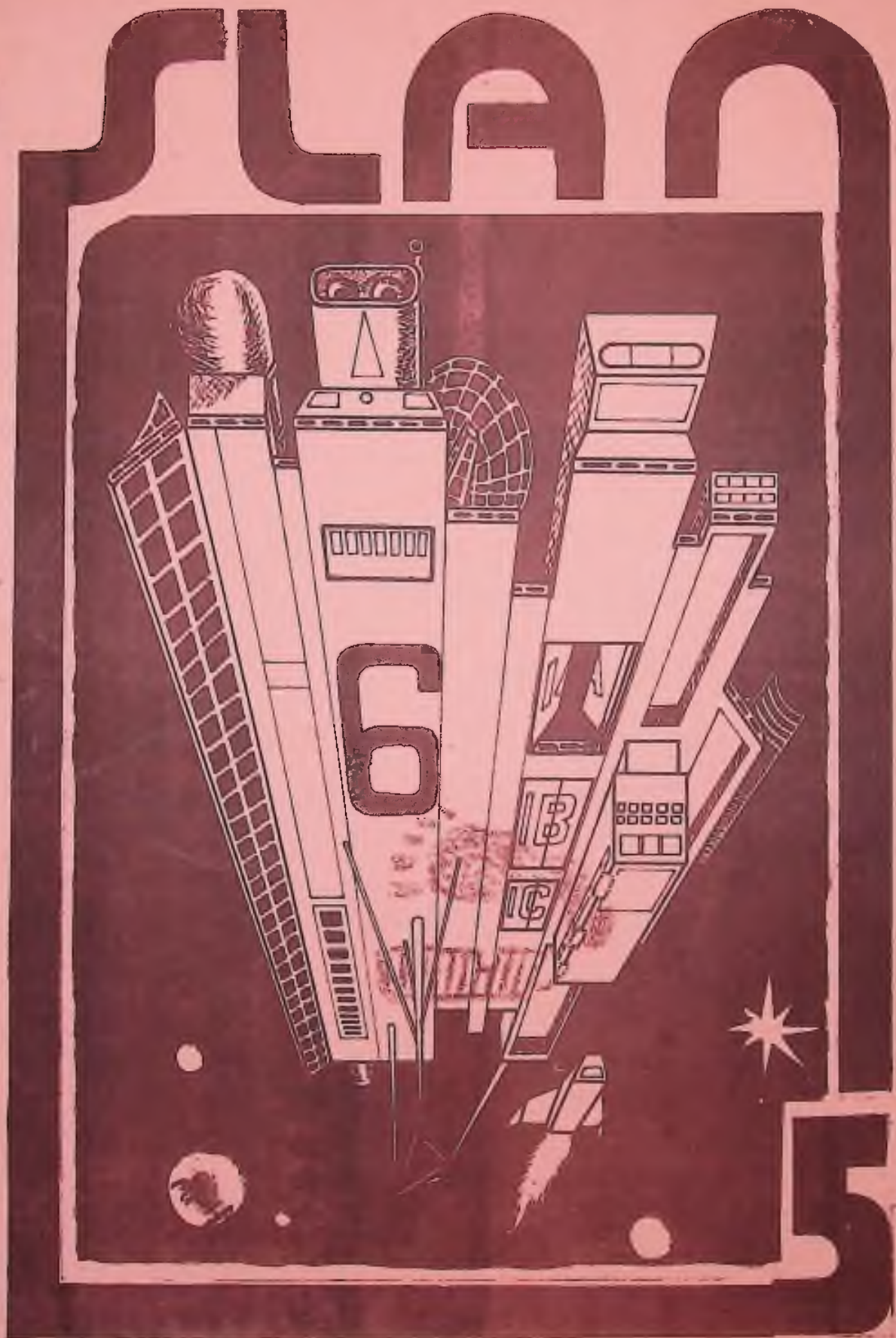

3/20/85

NEDŮVĚRA

HERBERT W. FRANKE

Pobyt v kosmu učí bezpodmínečně, nepřetržité opatrnosti. To však platí i pro ty druhé.

Přistáli na rovné ploše dna kráteru. Nedaleko nich stála cizí kosmická loď. Divali se směrem k ní, ale jak oni, tak i ti druzí zůstávali uvnitř. Nyní, když se mohli poprvé setkat, váhali. A přitom si oba tolik přáli setkat se s lidmi.

Solnov znovu přistoupil k vysílačce. Po týdnu pokusů se mu podařilo obstojně se s nimi dorozumět.

Po chvíli řekl Bradfordovi: "Dohodl jsem s nimi schůzku. Jeden z nich a jeden z nás se setkají na tom travnatém pruhu uprostřed."

"Kdo půjde?" zeptal se Bradford.

Solnov uvažoval. "Nesmíme riskovat. Posleme Sokrata."

Pozorovali, jak robot mizí otvorem. Měl příkaz přesně zanalyzovat organismus mimozemšťana.

Netrvalo dlouho a ozval se signál. Sokrates se vracel.

"Jak vypadají?" zeptal se Bradford.

"Byl si metr a půl vysoký, má dvě ruce a dvě nohy. Jeho kosti jsou ze slitiny wolframu a křemíku. Chemicko-elektrický zdroj energie, pozitronické myšlení..." Jestě chvíli pokračoval v popisu, pak ho Bradford zklamaně přerušil: "Ne, to nejsou lidé! Jejich systém se ani v nejmenším nepodobá našemu organismu. Podobají se spíše našemu Sokratovi!"

"To je právě to," zabručel Solnov, "a říkají si...", zarazil se.

"Co?" zeptal se Bradford.

"Postlízají se nám odločky, budou podobně i jednat! Chyťte se!"

Bradford krátce zvažoval. "Ty si myslíš, že...?"

"Jasně!" potvrdil Solnov.

Proskočil otvorem a kračel k cizímu vozidlu. I tam se otevřely dveře a z nich vyšly tři postavy - o něco větší než oni, velmi stíhlé, s našlounklou kůží, s protaženými klavíry, trochu zvláštní. Ale byli to lidé! Setkali se na mírném pruhu. Něco na sebe volali, ale nerozuměli si. Bradford jim však podal obě ruce a tomu porozuměli. První krok byl učiněn.

Tentokrát zůstali navštívit v lodích.

Seminář o fanzinech uspořádal SFK Slaný za pomoci Koordinační komise 19.-20. září 1983 ve Vrbičanech. Akce se zúčastnilo celkem 40 lidí z 27 klubů a dále 2 hosté. Srovnáme-li jen tato čísla s loňským SôF I. ve Mšeci/31 účastníků z 12 klubů/, je vidět podstatný růst zájmu o akci tohoto druhu. Není asi nutné popisovat celý průběh semináře, zajímavé snad však bude srovnání plánovaného programu s tím co se skutečně podařilo realizovat.

Páteční program byl spíše zábavný i když i tato část nemalou měrou přispěla k pozitivnímu vyznění celého setkání. Hlavní část programu byla soustředěna na sobotu. Oficiální program začínal v 9.30 projednáváním právních otázek spojených s vydáváním fanzinů. Ani letos se nepodařilo zcela vyjasnit všechny aspekty spojené s touto činností. Je škoda, že ani tentokrát si nenašel čas žádný právník z řad našeho randomu, který by mohl podat odborný výklad k předkládaným i citovaným zákonům a vyhláškám. Konkrétní líčení získávání povolení několika fanzinů ukazuje, že fakticky se situace od města k městu /okresu, kraje/ značně liší.

Podstatnou část sobotního jednání tvořilo tzv. hodnocení fanzinů z hlediska našich představ, či záměrů se první pokus o jakési všeobecné společné hodnocení jednotlivých fanzinů vydařil jen částečně. Během diskuse však vyplynuly dva naléhavé problémy, jež budeme zřejmě muset v dohledné době řešit:

1. Klesající počet fanzinů a jiných tiskovin, jejichž vydavatelé přenášejí řešení finanční otázky na odcizitele. Všeobecně jsme se shodli na tom, že tento jev je nežádoucí a možná pro celý random i nebezpečný, ale nějaká konkrétní opatření jsou zatím v nedohlednu. Zapadnout by však neměla myšlenka J. Olši, který doporučil, aby výše zmínění vydavatelé se raději než na vydávání fanzinů /kterých je dnes v ČSSR již několik desítek/ zaměřili na vydávání novel, či románů.

2. Vzájemná spolupráce mezi fanziny, resp. jakési rozdělení sílér zájmů.

Zde je třeba konstatovat, že až na několik výjimek /Interkom, Světelné roky, Informátor SFK Olomouc/ je zaměření, či obsah všech fanzinů přibližně stejný. Několikrát se během diskuse ozvaly hlasy volající po určitém vymezení, či zaměření obsahu fanzinů, po spolupráce mezi kluby, po určité racionalizaci naší práce. Jak se však rovněž ukázalo, pro nějakou globální koncepci doba zatím ještě neuzrála. Snad se však více podaří uvádět do praxe vzájemnou spolupráci mezi fanziny i mezi fanziny a kluby, jež je nevýdávají. Několik takových vzájemně prospěšných spojení již funguje /Laser - Světelné roky, SLAN- Světelné roky,

Sobotní odpoledne patřilo hostům. Velmi zajímavou přednášku na téma "Umění, věda a sci-fi" si připravil akademický malíř Teodor Kotrekl.

Zajímavé bylo i seznámení V. Talaše s postavením SF v Zápisníku. Doufejme, že jeho slova o FanFanu padla na úrodnou půdu, a že příspěvků v redukci bude přibývat. Přiznám se však, že jsem tou profesionálního redaktora čekal i pár odborných rad. Možná však že po vyrocích typu: "Pište mi, radte mi, kritizujte mě, stejně si to udělá po svém.", do nich neměl příliš chuti.

Před večerí se v programu dostalo ještě na "Přehled obsahů fanzinů a překladů". Obsah fanzinů zpracovává J. Olša a J. Karbusický a k roku 1983 je seznam prakticky hotov. Zbývá jen vyřešit otázku jeho rozmnožení a rozšíření mezi kluby. Podmnožinou tohoto přehledu má být i seznam amatérských překladů. Zdá se, že i tento

přehled bude klubům v brzké době k dispozici. Nezodpovězena a rovněž i nevyřešena však zůstala otázka, zda má cenu zabývat se tímto seznamem, když není k dispozici seznam překladů oficiálně /časopisy, knihy/ vydaných v posledních 30-40 letech.

Sobotní večer byl již mírně poznamenán částečnou únavou přítomných. Proto byl původní záměr bodu "Literární a jiné soutěže" omezen v podstatě jen na historii a některé zajímavosti okolo literárních soutěží pořádaných SFK. Zde měl hlavní slovo Z. Rampas. Proti původním představám se nepodařilo dát dohromady ucelený přehled všech soutěží vztahujících se k SF. Rovněž tak, bez konkrétní odezvy, zapadl návrh na určitou regulaci příspěvků do jednotlivých literárních soutěží /Parcon a ostatní/.

Nedělní dopoledne bylo nejprve věnováno historii fanzinů. Zde si velmi podrobnou a zajímavou přednášku připravil J. Karbusický.

Závěr semináře v podstatě řešil otázku, zda tuto akci pořádat i příští rok. Přestože většina přítomných nekompromisně navrhovala svolání semináře i v dalším roce, myslím, že by bylo dobré s odstupem času posoudit tuto otázku poněkud komplexněji.

Vedle hlavního programu, který byl účastníky očekáván, se řada z nich, zejména ti, kteří momentálně žádný fanzin nevydávají /K. Jedlička, M. Hlavač/, zapojila i do vedlejšího programu - Vrocičanské Drby. Na tomto místě je myslím třeba vyzdvihnout práci Karla Jedličky, který celé dění okolo V. D. řídil rukou zkušenou a rozhodnou. Ti, kteří Drbu nevlastní, mohou jen litovat, a těm, kteří ji vlastní, doporučuji, aby se jí rychle, pokud možno prokazatelným způsobem, zbavili. Vedle K. Jedličky patří dík i celému štábu jeho spolupracovníků /jména neuvádím, zatím není ta pravá chvíle/.

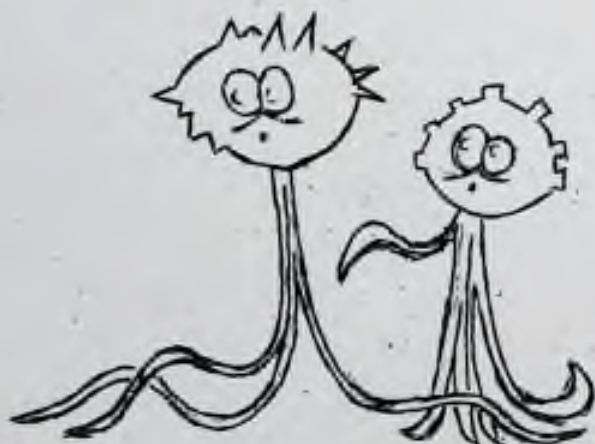
Když už jsem v tom dekování... K nejmilejším překvapením patřila dvoudenní přítomnost, rady i pomoc akademického malíře leodora Kotrekla. Jeho elán, ochota, porozumění a trpělivost mohou být vzorem nejednomu z přítomných.

Dík za pomoc při přípravě i vlastním průběhu semináře patří i předsedovi KK Zdenku Rampasovi.

Uznání si myslím zaslouží i organizátoři ze SFK Slaný, jejichž pracovní den začínal v 7 hodin ráno a končil okolo čtvrté, páté hodiny ranní druhého dne.

SF zdar a fanzinům zvláště, vážení přátelé vedecko-fantastické literatury.

Ladislav Peška

POLCON

Pod tímto tradičním názvem uspořádal Slezský klub fantastiky (SKF) ve dnech 29. 5. - 1. 6. 1986 v Katowicích letošní polský národní konvent. Na úvod ještě dodám, že v rámci Polconu se letos konalo již tradiční setkání slezských fanů Silcon '86.

Setkání začalo již ve čtvrtek (29.) ráno videoprojekcí ve dvou sálech OPT, po odpoledním slavnostním zahájení v hlavním sále následovalo první promítání filmů a dražba knih. Současně proběhla vernisáž výstavy a bylo otevřeno bohatě zásobené knihkupectví. Na zmíněné dražbě se o naši popularitu postaral Honza Pavlík - 11 500 zř. za Tolkienovu trilogii Pán prstenů! Psát dále podrobně o celém programu by zabralo mnoho stránek a, tak se pokusím alespoň stručnými dojmy přiblížit atmosféru Polconu.

Ne snad proto, že by mne nějak zvlášť zajímalo, ale jako první uvedu video, neboť co do časového objemu zabralo snad dvě třetiny programu. Videoprojekce běžely paralelně ve třech sálech, zpravidla od 22.00. do 12.00 (plus úvod a závěr), filmové tituly byly řazeny v tematických blocích (např. slavná díla sf, návštěvníci z kosmu, fantasy aj.). Pořadatelé měli k dispozici přes 100 filmů, tj. téměř 200 hodin videozáznamu. A nabídka byla opravdu rozmanitá - od nejlepších více či méně známých věcí až po braky nejhrubšího zrna.

Poněkud kvalitnější, i když méně početná, byla přehlídka filmů promítaných v hlavním sále. V několika blocích (novinky, kino našich sousedů, polský film, space opera aj.) bylo možno shlédnout přes dvacet snímků. Mezi nimi byly např. vynikající polský snímek "Válka světů, příští století", Spielbergův film o roztomilých zlých příšerkách "Gvemiľus" a také naše "Slečna Golem".

Fan video naprosto nepřátelský měl možnost volby jiného programu. Mezi nepřítelivější patřily besedy s čestnými hosty - nám dobře známým spisovatelem a překladatelem Erikem Simonem, rakouským kritikem Franzem Rottensteinerem a majitelem sf muzea a archivářem ESSF Pascalem Duccommene ze Švýcarska. Zejména mladým začínajícím autorům byla věnována beseda s Jamesem Gunnem, předním americkým spisovatelem, kritikem a teoretikem sf. Tématem jeho přednášek na Kansaské univerzitě je psaní sf a proto i zde nalezl mnoho vědeckých posluchačů. Jako porotce Parconu musím jen souhlasit s jeho radou číslo 1: "Piš jen to, co bys sám chtěl přečíst!". Většina těchto setkání byla "násilím" ukončena pořadateli, neboť časový rozpis byl neúplný. Skutečným vyvrcholením konventu bylo předávání cen za uplynulý rok. Celou řadu ocenění včetně toho nejvyššího, Cemu J. Zajdele věnovanou polským fandomem, získal Marek Baraniecki za povídku a stejnojmennou sbírku Hlava Kassandry. Přesřastnému laureátovi ji předala paní Jadwiga Zajdeľová, která patřila též mezi hosty setkání.

Tečkou za slavnostním pátečním podvečerem byla tisková konference se zahraničními hosty, oceněnými autory a fany a sa-

mozřejmě také s hlavními pořadateli. A vlastně definitivním uzavřením pátečního večera byl kabaret provozovaný sfk Eden z Opole, jehož součástí byly "zprávy z fandomu", udělování cen za nejhorší vydanou povídku a román, včetně ceny redakci Fantastyky za "... psychopatický výběr textů..." Moc se mi líbilo i to, že většina postižených si s úsměvem přišla pro svá "ocenění".

Ani ostatní sci-fistické múzy nepřišly zkrátka. Téměř po celou dobu setkání byla v přísálí otevřena výstava obrazů. S výjimkou prací profíka H. Wanicka mne ty ostatní amatérské nijak nenadchly, tedy samozřejmě až na čestné výjimky. O to větší bylo moje překvapení nad vyvolávacími cenami na jejich dražbě, díky nimž se stala jedním z mála nevydařených programů. Sluší se ovšem napsat, že první z několika vydražených děl putovalo do Československa.

Opravdovou lahůdkou byl naopak jediný pořad, který se nekonal v OPT. Byl jím koncert Jozefa Skrzeka pod oblohou ne-dalekého Slezského planetária. Astrální hudba syntezátoru ve spojení s pohybem tisíců světů nad našimi hlavami do sebe vtáhla drtivou většinu posluchačů. Nemalá námaha pořadatelů při přemlouvání umělce pro vystoupení v rámci Polconu se dočkala zaslouženého úspěchu a nepřítomní spící videomaníci měli čeho litovat.

Dojmů je ještě mnoho. Perfektní organizace a služby, téměř nepřetržitě otevřené knihkupectví, z jehož nabídky přecházel zrak (diapozitivy, plakáty, barevné fotografie, fanziny, hry, ...), loterie, jejíž hlavní cenou bylo kompletní Tolkienovo dílo v polštině, celkem čtyři vydání novin konventu "Świt nad Nawa" s nejnovějšími informacemi a aktualitami nebo prodej fotografií ze setkání, necelých 24 hodin starých. Při pohledu zpět mi to ale připadá jako líč komercializace či profesionalizace polského fandomu. Bylo to moc fajn, prakticky všechno klapalo, ale mám pocit, jako by se z části už vytratilo ono nadšení, které se naštěstí u nás tále drží. Možná je to ale jen můj pesimistický pohled, protože jako účastník Polconu '86 jsem si nemohl stěžovat, spíše naopak.

P. S.

Ze 600 účastníků Polconu jich téměř třicet pocházelo z Československa. Bohužel se omluvili pozvaní hosté (J. Veis, C. Neff), zbytek tvořili fani převážně z klubů. Ostraváci se představili dokonce s vlastním programem o historii sf, ostatní pouze jako účastníci, vyjma ovšem J. Olši, po jehož reprezentčním vystoupení na tiskové konferenci jsem měl pocit, že u nás sci-fi nebyla, není a nikdy nebude. Dále se zúčastnily sfk Opava, Ada, Spectra, TOS, TM a samozřejmě tříčlenná skupinka z našeho klubu.

Miloš Podpěra, sfk SFinx
kež u Prahy

O + H + L + A + S + Y + O + H + L + A
 + S + Y + O + H + L + A + S + Y + O +
 H + L + A + S + Y + O + H + L + A + S

Velevážená vobhajoba Veverkova večerníku

Musím konstatovat, že poslední úvodník L.Pešky /Hledání cestv, Slan č.3 r.86/ mne totálně zklámal. Nenalezl jsem v něm totiž nic, s čím bych mohl rozhořčeně nesouhlasit. Předem slíbený polemický příspěvek se tak zděl být ztracen, leč naštěstí jsem si vzpomněl, že v září bude ve Slaném seminář o fanzinech a zároveň oslavíme Den tisku a dalších sdělovacích médií. U příležitosti těchto dvou událostí jsem nakonec přeci jen ve zmíněném úvodníku našel pasáž, k níž se lze spektrálně ohradit. Viz následující citace:

Poukajme, že Interkom opět získá tu kvalitu, kterou mu V.Veverka dal před tím, než jej proměnil na "Veverkův večerník".

Vezmu to od začátku. O problematice výměny informací mezi kluby jsem se někdy na podzim 1983 bavil s Pagim a na základě naší rozmluvy vznikl první matfyzický Interkom. Vydával jej Pagi za pomoci kopíráků /klubů bylo tehdy asi 15/, měl jednu stránku A, a obsahoval opravdu jen nejzákladnější informace, co kdy kde kdo udělal či chystá. Polovičku obsahu tvořila výzva, aby kluby zasílaly příspěvky do dalších čísel.

Na výzvu reagovala snad jen naše Spectra, takže druhé číslo mělo už jen půl stránky a poslední třetí byl jen úzký proužek papíru. Po této zúženosti převládl názor mezi matfyzíky, že je to marné se o něco takového pokoušet /Viloidus měl podle usnesení první jarní porady zajišťovat výměnu informací mezi kluby/. Mezitím ale proběhl na půdě našeho klubu úplně první seminář o fanzinech /Heč, zase Spectra, a ne Slaný/, kde jsme se zabývali toutéž otázkou. Bylo zde konstatováno, že I/ pro vydání bulletinu, zaměřeného čistě na život fandomu, nejsou technické podmínky, II/ nejsou organizační předpoklady III/ nelze zatím počítat s aktivnější podporou klubů. Proti tomu stálo I/ přesvědčení, že něco takového je třeba II/ překážky je nutné překonat III/ vydáme tedy tento bulletin z ničeho.

Závěr byl slavnostně vyhlášen na jarní poradě v Teplicích /stal se nakonec jedním z hlavních argumentů, které pomohly tehdy zlomit počáteční nedůvěru klubů k založení kk/ a o Parconu jsme rozdávali první číslo. Díky tomu vznikl zbrusu nový klub v Košicích, první jeden z nejaktivnějších na Slovensku - jeho zakladatel Petr Sadovský chtěl Interkom, já na to, že ten je jen pro kluby, a on na to, ať mu ho dám, klub že založí ihned po návratu do Košic.

Počátky Interkomu byly opravdu skromné - 4 strany předlohy a 30 kusů, což tehdy stačilo na kluby, kk i profíky. Nyní je na místě opět připomenout citát: ".....před tím, než jej proměnil ve Veverkův večerník."

První představa Interkomu, který jsem nabídl jako oficiální tribunu kk, byla, že já zajistím to nejobtížnější, tedy tisk a distribuci, a obsah budeme dělat kolektivně. Kromě toho Raděnek Rampas, který byl pověřen styky s profíky, přislíbil, že výměnou za čísla z nich občas "vyrazí" nějaký ten pří-

speveček. Tolik tedy teorie. A praxe? Do prvních 18ti čísel přispěl z profiků jediný J.Veís /jednou/. a i přes urgence u Zdenka a jeho přísliby další s'utek nadobro utek. Takže když začal být Interkomův skrzeva růst počtu klubů nedostatek, s klidným svědomím jsem přiděl pro profiky drasticky seškrtnal.

Než se Interkom prosadil, bylo nutné najít drát i k nejpočetnějším příspěvkům z klubů. Moji kolegové z KK však žádné materiály v podstatě nedodávali a tak mi nezbylo, než celou akci převzít zcela pod svou režii - body 1, 2 a 3 ze závěrů semináře oplatit přeci nepřestaly. A tak vzhledem k tomu, že v prvním ročníku dodala KK, tedy spíše čtyři zbývaající členové, vlastní materiály o celkovém rozsahu pouze 9 stran z celkem 62 /a to včetně oficiálních materiálů z porad atd., na kterých jsme pracovali všichni/. V praxi tedy byl I n t e r k o m V e v e r k o - v ý m v e č e r n í k e m o d s a m o h o z a č á t k u ! /s to předem podotýkám, že se nestalo, že bych některý materiál odmítl uveřejnit/.

Tato skutečnost nikomu nevadila až do doby, kdy část KK zjistila, že se jejich a mé názory na metody a některé problémy ve fandomu dosti liší. Logické by v takovém případě bylo hodit to na papír a využít k prezenaci svých názorů stejný prostředek, jako já - tedy právě Interkom. Ten měl být přeci i tribunou k výměně názorů, polemik, diskusním fórem! KK však zvolila jiné formy projevu "nesouhlasu". První byla teze, že do Interkomu takové materiály vůbec nepatří /a ani reportáže, metodika či rozborů některých problémů/, že Interkom má být hlavně jakýsi oznamovatel, co, kdy a kde se stalo či stane. Párkrát něco v tomto smyslu se poté, co sem tuto tezi odmítl, pokusil Zdeněk Rampas nadhodit před kluby, ale ani tam neuspěl, a tato teze byla odložena na dobu příští.

Nastoupila teze č.2:

Interkom je bulletin KK, takže KK by měla jeho obsah schvalovat.

Tedy nikoli pomáhat s tvorbou obsahu /a tím opravdu zajišťovat, aby byl Interkom "jejím" bulletinem/, ale jen cenzurovat co má či nemá, smí nebo nesmí vyjít! To jsem samozřejmě odmítl, zároveň jsem však prohlásil, že KK má z a r u č e n o u m o ť n o s t publikovat v Interkomu cokoliv do rozsahu jedné poloviny jeho obsahu.

Jen té možnosti využít - v druhém ročníku Interkomu dodali zbylí členové KK pouze 7 stran ze 126, tedy 5,5% /1.ročník 14%/, a to opět včetně společných materiálů a oficiálních zpráv z porad atd.

Interkom si mezitím vydobyl jistou popularitu a KK zřejmě dospěla k názoru, že je zapotřebí "vyrvat" tak důležitý nástroj - "koordinace" z rukou tak nespolehlivého /z jejího hlediska/ Veverky. Na podzim 1985 byla sice z mé iniciativy uzavřena již zmíněná dohoda o Interkomu, která KK zajišťovala možnost v něm publikovat v rozsahu až 1/2 obsahu bez ohledu na mé členství /příp. nečlenství/ v KK, ale ani to nebránila po jarní volbě nové KK Zdenkovi Rampasovi v prohlášení, že je po mém odchodu z KK zapotřebí dostat Interkom zpět pod kontrolu tohoto vele- věřeného skroužku. /On to Zdeněk řekl samozřejmě kulatější slovy "uplatnit vliv"/.

V této chvíli je ale situace kolem Interkomu ještě ovlivněna dvěma dalšími událostmi: 1/ po vyhodnocení dosavadních zkušeností s vydáváním Interkomu prohlašuji, že je zapotřebí ustoupit ze zásady "zaručené misky rýže" a dvě již zavedená a osvědčená pravidla pro odběr Interkomu /obálky a MTZ/ doplňuji

i třetím, pravidelným přispíváním do obsahu. 2/ Kromě toho se již dva měsíce rozbíhá na základě mé dohody s Pavlem Březinou kooperace, v jejímž rámci se má podstatně zvýšit počet Interkomů /Paprsek je totiž bude souběžně vydávat pod vlastní hlavičkou/. Jde o výsledek jedné z akcí, navržených v OK. Pavel Březina je přitom na poradě zvolen pátým členem KK.

Nyní dochází k "rozuzlení" případu Interkom. Na základě kritiky mého postupu, uvedeného v bodě prvním, a z předpokladu, že P.Březina vyřeší /lépe řečeno, už má vyřešenou/ nejtíživější bod existence Interkomu, tj. jeho tisk, vznesl Zdeněk Rampas vůbec poprvé oficiální nárok KK na Interkom /opět kulatými slovy ovšem, takže řeč nejde o Veverkově večerníku, ale o potřebě KK vydávat vlastní bulletin/. Jenže v tomto okamžiku já nemám důvod, proč s tímto nárokem nesouhlasit. Březina má technické podmínky pro množení opravdu nesrovnatelně lepší než já, Interkom je zavedený, fungující a téměř i populární /proti oněm "Murdochovským" zásadám se vlastně nikdo z přítomných neozval/ a kluby jsou ochotny dál pomáhat při jeho tvorbě. A jestliže hlavní výhradou OK proti KK bylo, že koordinace v praxi skoro nic nedělá, pak je toto jedno z možných řešení: pokud KK převezme Interkom, nezbude jí než opravdu něco začít dělat a udržet jej v chodu. Takže Interkom s klidným srdcem předávám od 3.ročníku Pavlovi Březinovi s apelem, aby nedělal tutéž chybu jako já a nedopustil, aby všechnu práci na Interkomu odděl sám.

Pak uplynou čtyři měsíce. Vyjdou dva Interkomy a ke mně začnou chodit dotazy, kdy budou další, co s ním je atd. Nepřímo se dotazují Z.Rampase ".....není rozmnožování, Březina přes prázdniny nefunguje...". U mne to pohodlné množení nefungovalo po celý rok, takže jsem běhal po všech čertech a stavěl se třeba desetkrát do fronty u xeroxu. Jenomže to vyl "Veverkův večerník". Jiní lidé se ptají P.Březiny: prý není co vydávat, leda by to psal sám.

Mezitím se koná spousta akcí, o kterých by stálo za to informovat /namátkou Polcon, sf víkend, večer v planetáriu k výročí L. Součka, Kounov/ a na nichž je vždy minimálně jeden ze členů KK, ne-li dokonce skoro celá koordinace. V Interkomu však jejich zprávy o těchto akcích nevidíme /nevidíme ani Interkom/ - a to přitom od jarní porady je vlastně hlavní a takřka jedinou prací KK zajišťovat informace o fandumu a jeho akcích! Kde je tedy ta práce v konkrétní podobě? V Interkomu sice není co vydávat, ale můj příspěvek /diskusní, tím to asi bude/ ke klasifikaci sfk, která byla na jarní poradě tak briskně smetena z pořadu jednání, je odmítnut jako prý příliš dlouhý. Za celou předchozí praxi se nestalo, že bych některý příspěvek odmítl. Další dva příspěvky následuje obdobný osud /příčemž zdůvodnitelné jakž takž je to u toho druhého, který se týkal připravovaného programu Miniconu a napsal jsem jej bez konzultace/.

Takže život fandumu jde dál. Pavel Březina se po počátečních nesnázích jakžtakž rozkouká, podlehne tlaku a hop - a je tu namísto "Veverkova večerníku" "Březinův odpoledník". Tím nemyslím nic hanlivého, jen pouhou skutečnost, že opět leží existence oficiálního tiskového bulletinu KK na jednom jediném člověku. Jak se na něm podílejí ostatní členové koordinace, je otázkou. Nicméně však na tomto místě kvituji úspěch alespoň poloviční - přeci jen se jakžtakž na několika prvních číslech podíleli víc, než v dobách mého večerníku. Teď jde jen o to, jak

dlouho "to vydrží".

Za nějaký čas se přijdu Pavla Březiny zeptat.

Ale až za nějaký čas. Teď na to nemám kdy, protože usilovně vskrytu pracuju na novém Večerníku. Bude mít minimálně dvacet stran, křídový papír, barevnou obálku, fotopřílohu, román na pokračování o historickém významu spektrální revoluce pro čs. fandom, a rozšiřovat jej budu pouze na základě oněch ládů Peškou zmíněných "Murdochovských" požadavků. Jen se těšete!

Vláda Veverka, sfk Spectra, Praha

P R O S L Ý C H Á S E . . .

- pod titulem Legenda o Madoně z Vrakoviště má vyjít v nakladatelství Čs. spisovatel sbírka povídek Františku Novotnému, držiteli pardubického Mloka 1985. Zvítězil tehdy s povídkou, která dává knize název, a spolu s povídkami Lád na nebesa a Človíčku, chci tě ještě slyšet se smát, seřazenými v triptychu, tvoří její hlavní náplň. Mimoto zde ale najdeme i úspěšné povídky A čím jste vy?, koně se také střilejí, Nešťastné přistání anebo snad nejpodivnější divadelní scénář, napsaný kdy českým spisovatelem. Znají ho i návštěvníci Parconu 1986 pod názvem Příšpulek do různého.

- podle posledních zpráv má mít mladofrontovní sf antologie Přistání na řípu, jež má přinést novinky české science fiction posledních tří let, znovu podobu dvou svazků. Po dvojici Železo přichází z hvězd a Lidé ze souhvězdí Lva (1985), a duu Stalo se zítra a Návrat na planetu Zemi (1985) z nakladatelství Svoboda jde tedy o třetí případ, kdy editor prostě nedokázal seřadit všechny dobré příspěvky do jedné jediné knížky. Jeden svazek by měl být jakousi bilancí prvních ročníků pardubické soutěže, a přinese proto jména méně známá či dokonce utajená, v druhé knize by se čtenáři měli seznámit s povídkami profesionálních autorů.

- dalším z autorů, objevených původně portem na Parconu, který by měl v brzké době vydat vlastní knihu, je Ivan Kmínek. C jeho povídkovém výboru s prozatímním názvem...a jeden každý bude mít svůj vesmír! uvažuje nakladatelství Čs. spisovatel. Kromě novely Škola pro začínající spisovatele zde najdeme i další méně známé Kmínkovy prózy; autor má navíc v záloze rukopis románu Utopie, nejlepší verze, který by pozornosti některého vydavatele rovněž neměl uniknout.

- do třetice vydá Čs. spisovatel již v příštím roce nový sci-fi román Vladimíra Párala, nazvaný Země žen. Nový román u téhož nakladatele oznámil také Zdeněk Volný.

- pokračování úspěšného románu Ondřeje Neffa Jádro pudla chystá, opět v edici Karavana, nakladatelství Albatros. V druhém díle, nazvaném Čarodějův učen, se znovu ocitáme mezi divochy na planetě Marsu, avšak hlavní slovo zde již nemá Lad Hauger a jeho daimon Terr, ale nový hrdina, člen plastivizního týmu Petr Abrahám, který brání divošské kmeny před náporom civilizačních "vyrožeností". Neff v románu konfrontuje metody divošských medicinmanů s poznatky martanské vědy a dochází k závěru, že to, co se ve skutečnosti jeví vědeckým nebo technickým pokrokem, může být i pořádně velká odbočka nebo dokonce velký kus cesty zpátky.

(P.K.)

SF

filmy

A N D Ě L Z K Á Z Y

Mexiko, 1962

režie: Luis Buñuel

hrají: Silvia Pinal, Antonio Bravo, Claudio Brook aj.

Tento film patří k méně známým dílům mexického režiséra Luise Buñuela. Je to film námětem i podáním fantastický, tedy nikoli čista SF, ale zaslouží si naši pozornost, neboť možná vysvětlení naznačeného děje už divák /nebo čtenář/ sam zařadí podle své nátury, buď do oblasti mystiky, nebo do některé z mnoha kategorií SF.

Podivný příběh začíná v honosném šlechtickém sídle. Služebnictvo v chvatu chystá vše pro uvítání a zábavu pánstva, jež se má zanedlouho vrátit z opery. Číšníci urychleně prostírají stoly, kuchaři zdobí mísy, služky domýňvají nádobí – a poté všichni rychle a nenápadně mizí pryč z domu. Uvnitř zůstane jen udivený majordomas, který nezvyklému chování služebnictva nerozumí.

Zanedlouho se ozvaly hlasy a do domu vstoupila skupina rozjařených lidí. Podivili se, že služky nečekají na jejich kabáty a klobouky, ale obsloužili se sami a vesele vstoupili do jídelny. Po večeři pili, smáli se, ale k odchodu se neměli. Požádali tedy lady Blanche, uznávanou zpěvačku, aby jim zahrála na klavír a zazpívala. Všem se vystoupení líbilo, tleskali, vířili salem, ale stále se neměli k odchodu. Hostitel a jeho žena se tomu začali rozmrzele podívat. Po noc dávno minula a na všechny padala únava. Mnozí se už několikrát rozloučili, došli k zavěsu a dveři, znejistili a vrátili se nazpět. Aniž si to směl uvědomit, nemohli překročit práh pokoje. A tak zůstalo šestnáct různých lidí, znajících se navzájem jen povrchně, přes noc v jídelně. Spali na různých místech, které si kdo našel, v různé pohodlných polohách.

Ráno se všichni probudili nevyspalí, s kocovinou a nelehce nevrlí. Vzájemně se obviňovali z drobných přestupků, zmocnovala se jich panika. Nikdo nedokázal ojetit. Navíc dostali hlad a žízeň. Podělili se o poslední zbytky včerejší hostiny. Zvláště těžce nesl Adel nuceně izolace pán s nemocným srdcem. Přítomný lékař s několika málo léky a pomůckami, jež nosil při sobě, stěží stihl ošetřovat nemocného a uklidňovat společnost, již se zmocnovala hysterie.

Venku před budovou se začali shromažďovat lidé. Byli to příbuzní a známí nevěstných, kteří se nevrátili z večírku. Lidé kroužili kolem vrátek, rozčileně hovořili, gestikulovali, ale práh vrátek nikdo nepřekročil.

Uvnitř už druhého večera byli zotralí lidé utehali hladově, sužováni žízní, na hranici šílenství. Navíc v noci

zemřel starý pán. Lékař mu nemohl pomoci. Byl nešťastný. Prvně v životě si připadal bezmocný. Musel jen přihlížet tí-
chému utrpení toho člověka a nemohl mu nijak pomoci. Byl nešť-
tastný. Společně s přítelem ho uložili do skříně.

Ráno je napadla spásná myšlenka: ve zdi místnosti musí
být vodovodní potrubí. Voda, která jim tolik scházela. Koneč-
ně měli něco na práci, na něco soustředili své usilí. Svorně,
jen s nejprimitivnějšími nástroji otloakali zdi - až konečně
vytryskl životodárný pramen. Všichni se k němu zvířecky vrh-
li, nalem se ašlapali. Lékař s pánem domu museli vynaložit
velké usilí, aby zjednali pořádek. Snažili se lidi uklidnit,
připět je k tomu, aby ani v nejkratších životních situa-
cích nepřestali být lidmi. A oni, podle své natu-
ry, jako loutky, odhalovali své nectnosti.

Další den si povšimli, že mezi nimi nejsou mladí manže-
lá. Dlouho je hledat neuséli. V druhé řadě leželi vedle
sebe, mezi nimi velká louže jejich společné krve. Nevyrželi.
Opustila je naděje, která zatím ostatní udržovala při životě.

Před vchodem na schodiště, na které nemohli, se už tvo-
řila hromada odpadků. Ve snaze o zlepšení svého životního
prostoru, a také aby byli něčím zaměstnaní, často stěhovali a
přenášeli nábytek. Přehytec-
né kasy vystrkovali ze "své" zóny
ven.

Odpoledne, kdy už všechny znáhalo vyčerpání, se rozlehlo
domem jemné zaběčení. A další. Nebyly to halucinace. Po scho-
dišti vzhůru běžely dvě ovečky, mazlíčkové paní domu. A za
nimi běžel další - medvídek, rozzuřený hladem. Ovce ve stra-
chu před šelmíčkou zaběhly důvěřivě do pokoje, kde je čekají-
cí lidé vítězoslavně chytili a s jekem pravěkých lidí se ra-
dovali z kořisti. Medvídek došel jen k hromádce odpadků,
chvilí zde otálel, ale hranici nepřekročil. S nešťastným
nářkem odběhl.

A v začarovaném pokoji po dlouhé době vládla pohoda. Na
obynku rozdělaném z labeého nábytku se opékalo vonící skopové
a liže, špinaví a hladoví, hlitali polosyrové maso. Oni, kteří
byli zvyklí ještě nedavno jen na nejvybranější pokrm.

Další dny se však situace opět zotřila. K nepřijemnému
pachu ze skříní se přidaly mnohé další. Lidé se opět zaocho-
vali slepý vztek. Snažili se najít někoho, kdo byl vinen je-
jich utrpením. Všechny oči se točily na pána domu. Oči plné
nenávisti a odporu. Lidé sahali po všem, co by se dalo použít
jako zbran. Kruh kolem obviněného se stahoval.

Lékař byl jediný, který se před něj postavil. Jeho moud-
rá slova však zastala bez odezvy. Sílený dav v sobě hledal
odvahu utlouci člověka. Ten v sobě poslední našel důstojnost.
Ze zásuvky vytáhl malou pistol.

"Myslíte-li, že jsem viníkem já, zebra. Ale chci, aby to
bylo čestně a důstojně. A tu náhle vyskočila Lucille, mladá,
krásná dívka, a začala se smát. Všichni se po ní otočili s ne-
chápatelným pohledem. Snad zešilela? Ta se však s planoucím
očima postavila vedle lékaře.

"Jsme tu už deset dnů. Je nás tu šestnáct. Za tu dobu
jsme mnohokrát přerůstali nábytek, sami jsme se pohybovali,
vystřídali jsme všechny možnosti. A teď - teď jsme na těch
samých místech, jako ten první večer. My i nábytek. Vystřída-
li jsme všechny kombinace, jsme jako šachové figúrky. Vzpom-
ente si, jak to bylo první večer."

"Blanche hrála na klavír a zpívala."

"Doktor ji gratuloval..."
Lidé se horečně rozpomínali, hledali stejné pozice jako tenkrát.

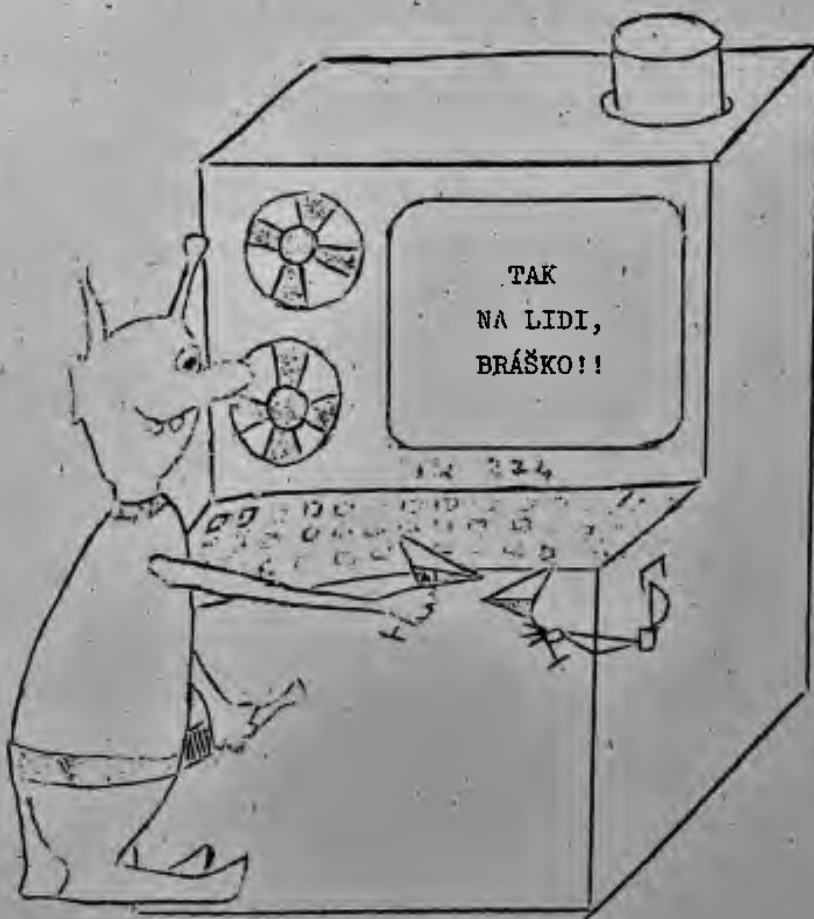
"Pojďte to zkusit. Půjdeme domů..."

A po deseti dnech překročili práh.... Na vratech domu visel žlutý prapor - znamení moru. Ale udivení lidé venku na ulici viděli, že pohřešovaní - špinaví, vyčerpaní, jak své stíny, vycházejí...

Ža týden se všichni lidé zotavili. Uspořádali slavnostní mši, na níž oni i jejich příbuzní a blízcí děkovali Bohu za záchranu. Po skončení mše se dav v kostele valil ke dveřím. U nich se však zastavil a lidé začali vzrušeně a nesmyslně kroužit kolem. Ven nevyšel nikdo. A po náměstí ke kostelu běželo stádo bílých oveček...

- Starknest -

/otištěno se souhlasem Světelných roků/

Hroch

Shin'ichi Hoshi

Hroch líně přežvykoval. Velké, neforemné tělo. Ohromná tlama... Jedl klidně a pomalu, až se nekonec unaven začal sunout k silnici.

Lidičky! JWP Hroch!! - křičeli v panice řidiči, sotva jej uviděli.

S pronikavým skřípotem brzd zastavovali auta, spěšně vy-skakovali a odbíhali na kraj silnice. Ti, co jeli za nimi, učinili rychle totéž, neboť byl-li zraněn Hroch, padla vina vždy na řidiče. A to i v případě, kdy člověk srážku nezpůsobil. Úplně stačilo, že seděl za volantem. Řidič, který vezl potraviny, musel náklad okamžitě složit před zvířetem. Hroch je býložravec. Masa se ani nedotkne. Ale cokoli jiného; ovoce, cukrovinky, dokonce i alkohol bylo třeba nechat Hrochovi napospas, bez ohledu na to, chtěl-li ještě žrát. Neuposlechnutí tohoto příkazu bylo trestáno velmi přísně: Když příště uvidíš Hrocha, musíš se uklonit a zdvořile ho pozdravit: "JWP Hrochu, dávej na sebe dobrý pozor a buď ještě dlouho zdrav!"

Aby bylo jasno - nejedná se jen o jedno zvíře, ale o všechny hrochy. Každého je třeba chránit a uctívat.

Hrochů je velmi mnoho. Jsou všude... Nezvaní pronikají do okrajových čtvrtí. Lezou jako tanky do zahrad a požírají rostliny. Nasycení se odvalí do bazénu...

Pozor! JWP Hroch ráčil vstoupit do bazénu. Zkontrolujte teplotu!

Když je voda studená, rychle se dolévá teplá. Koupel pro JWP Hrocha totiž musí být perfektní.

Zvířata se potloukají po ulicích, někdy vlezou i do superobchodů. Zaměstnanci posílají zákazníky stranou, aby JWP Hrochům nepřekáželi, zapisují, kolik toho Hroši zničili a výčet škod hlásí na zvláštní úřad. Existuje totiž Ministerstvo pro Ochranu Hrochů, které vyřizuje všechny věci s nimi spojené. Pracuje také skupina lékařů, specializovaných na léčení Hrochů a státní podniky produkují hormonální přípravky s cílem

zvýšit jejich přirozený přírůstek. Pochopitelně, že Hrochy chrání speciální oddíl policie před těmi, kdo by jim snad chtěli ublížit. Tato situace trvá už několik let. Povím vám to od začátku...

Přišel čas, kdy vláda nad světem byla svěřena ohromnému

superpočítači. Ten vyřešil mnoho problémů, vymýtil chaos a nepořádek. Země se stala oázou klidu a míru. Jednoho dne však Počítač oznámil: "...dnešním dnem počínaje nařizuji chránit a uctívat hrochy.....mám na mysli ono velké zvíře, které se jmenuje hroch.....ne, od této chvíle se bude jmenovat JWP Hroch.....neuposlechnutí bude přísně trestáno....."

Všechny příkazy počítače byly do té doby správné. Nebyl důvod je neuposlechnout. I tohle nařízení tedy muselo mít nějaký cíl. Nerozuměli jsme mu, ale bylo jasné, že počítač ví, co dělá.

Všichni ale hned nevěřili. Kdosi prohlásil:

Pitomost. Nemá smysl takto uctívat hrochy. Počítač si počíná stejně bláznivě jako ten šílený místodržící v oblasti Tokugawa, který uctíval psy.

Cožé?! Tohle chceš srovnávat s oblastí Tokugawa? Teď máme civilizaci. Nemůžeš srovnávat šíleného místodržícího s počítačem. Dobře víš, že je na Zemi nejchytřejší.

- Nevidím v tom žádný rozdíl.

- Tak za prvé. V Tokugawě uctívali psy, ale my hrochy. Už jen ve velikosti je rozdíl...

Oba diskutanty zatkl policie. První byl odsouzen k velikému trestu za špatný politický názor a druhý byl obviněn z nazývání JWP Hrocha hrochem, což bylo posouzeno jako menší delikt.

Stručně řečeno, JWP Hroši se nepředstavitelně rozmnožili. Už nebyli plaší jako dříve, ale pásli se, kde se dalo. Rozmnožovali se rychle, jistě ne bez přispění hormonálních přípravků. Automobil se jako dopravní prostředek téměř přestal používat. Dopravní nehoda s JWP Hrochem byla totiž považována za vážný trestný čin, při zavinění srážky hrozila konfiskace majetku. Ubylo škodlivých exhalací a to určitě JWP Hrochům přišlo, neboť jejich počet se neustále zvyšoval. Všude byly budovány bazény, ve kterých se neustále udržovala správná teplota vody, a když v nich JWP Hroši neodpočívali, mohly se tu koupat děti.

Copak v létě to ještě šlo, ale zima byla pro lidi opravdu krutá, protože museli brát promrzlá zvířata k sobě do bytu a zahřívat je. Krčili se v koutech příbytků, často-krát spávali přede dveřmi. Ti, co odmítali poskytnout JWP Hrochům teplý útulek, byli postupně zatýkáni a včeleňováni

do oddílů, které chodily po městě a sbíraly hroší trus. Zbytek lidstva žil v neustálých obavách...

Uběhlo několik let. JWP Hroši se ohromně rozšířili. V té době už všichni začali pochybovat o neomylnosti počítače a pozorovat směšnost situace. Právě tehdy vypukla obrovská epidemie ve všech stádech dobytka. Pošly téměř všechny krávy, ovce, ale i ostatní užitková zvířata prakticky vymřela. To už ale počítač oznamoval: "...než se podaří obnovit stav dobytka, uplyne velmi dlouhá doba.....naprosto ale není důvod k obavám..... zatím se můžete živit JWP Hrochy.....tímto se také ruší veškerá jejich ochrana.....dále uvádím recept na přípravu hroších řízků....." Pokrmy připravené podle receptů Počítače byly opravdu znamenité. Nebo se nám možná jen takové zdály, protože je vychvaloval samotný Počítač...

V každém případě jsme získali pěkný důkaz o tom, že Počítač se nemýlí. Pěstovali jsme hrochy a díky tomu jsem přežili. Oni jediní ze všech zvířat totiž epidemii nepodlehli. Kdybychom tehdy příkaz Počítače ignorovali a nerozmnožili je dostatečně, čekala by většinu z nás smrt hladem - hrozné pomýšlení. Počítač ale zřejmě na základě různých hlášení tuto situaci předvídal a lidstvo zachránil. V celé společnosti pochopitelně ohromně vyrostla jeho autorita. Dokonce i ti, kteří se dříve nesmyslnému příkazu vysmívali, uznali nyní svou chybu. Bylo celkem jasné, jak velkou roli sehrál Počítač při odvrácení katastrofy. Jenomže potom, snad následkem přehnané chvály se v něm cosi pokazilo. Vydal totiž následující rozkaz: "...Od této chvíle je zakázáno chodit ve svislé poloze.....všichni musí lézt po čtyřech.....". Tento nesmysl je prokazatelně způsoben poruchou Počítače, ale na Zemi není člověk, který by jej neposlechl. Není a nebude...

/Fantastyka, 1985, "JWP HIPOPOTAM"
přeložil J. Kašpar/

SUPERNOVY

Tímto článkem bychom chtěli připomenout vynikajícího spisovatele Herberta Franka, který zemřel dne 12.2.1986 v USA ve věku 65 let. Přestože tento spisovatel není již mezi námi, bude navždy patřit k velikým postavám SF.

Herbert Frank se narodil v r.1920 v USA. Jeho cesta ke spisovatelské činnosti byla zajímavá. K tomuto povolání se dostal přes fotografování, nějaký čas pracoval jako režisér a reportér.

První jeho povídka LOOKING FOR SOMETHING /Hledání něčeho/ vyšla v roce 1952. První román, který vyšel z pera tohoto spisovatele má název DRAGON IN THE SEA.

Převážná většina lidí, kteří se zajímají o sci - fi, zvláště pak o literaturu, zná Frankův román DUNE /Duna/. Tento román spisovatele proslavil doslova po celém světě. Román Duna vyšel v roce 1965 a po nečekaném úspěchu napsal Frank sérii čtyř románů o Duně, které slavily nemenší úspěch: DUNE MESSIAH / Spasitel Duny /, CHILDREN OF DUNE / Děti Duny /, COD EMPEROR OF DUNE / Bůh empirátor z Duny /, HERETICS OF DUNE / Kacířové z Duny /.

Z těch, kteří neovládají cizí jazyky asi málokdo zná přesný obsah románu Duna. A tak nezbyvá než doufat, že se objeví i na našich pultech v českém překladu. / Měla by přijít na trh v nakl. ODEON v.r. 1987 /. V Polsku román Duna vyšel v roce 1986. O tom, že román Duna byl a je úspěšným dílem svědčí i ceny Nebulara Hugo udělené románu v r. 1966. Zfilmovaná verze románu se setkala, podobně jako román, s velkým úspěchem.

Herbert Frank napsal samozřejmě jen romány o Duně, ale napsal i množství jiných románů. Například THE GREEN BRAIN / Zelený mozek, 1966 / o zmutovaném, vysoce inteligentním hmyzu, THE SANTAROGA BARRIER / Bariéra Santeroga, 1968 /. V tomto románu je rozpracován námět ovládnutí lidí pomocí drogy. THE GOD MAKERS / Stvořitelé boha, 1972 /. Duel románů WHIPPING STAR / 1970 / a THE DOSADI EXPERIMENT / 1977 /.

Z tohoto rozsáhlého díla jste si mohli přečíst u nás vydané povídky ve fanzinech. V Bonsai tohoto roku vyšla povídka Zarathustra se vrací. Také vyšla H. Frankovi povídka Enklávy v antologii Hledání budoucího času. A protože ani SLAN nechce zůstat pozadu, uveřejňujeme v tomto čísle povídku Kopie.

Jak jsme se dozvěděli, povídka Kopie vyšla už u nás ve Villoidu 2/85. Omlouváme se tedy, že nejsme originální.

/MiNo/

Herbert Frank

Všechny tělesné a duševní vloh
jsou obsaženy v drobných útvech,
v tzv. chromozomech. Skládají se
z jednotlivých vláknitých tělísek,
která nejsou ničím jiným než obrov-
skými molekulami. Při každém buněč-
ném dělení se zdvojují, takže každá
mladá bunka má opět kompletní sadu
chromozomů. Působí podobně jako
matrice nebo jako těsnopis. Podle
jejich vzoru se vytváří celý orga-
nismus - odchylky neexistují.

Když se před ní objevil kapitán Ashley a ona uviděla jeho
oči, hned věděla, že Boba nezachránili. S námahou se vztyčila
na lůžku: "Je?..."

Ashley zahnal stísněnost, která se ho zmocnila. Přikývl.
"Jen klid..." Sám uznával nesmyslnost svých slov, nicméně
pokračoval. Vždyť vás samotnou dali jen stěží dohromady!
Zázrak, že jste se z toho dostala. Nejdřív se musíte uzdravit!"

"A co pak?" vzlykla.

Chvilku počkal, než se uklidnila. Pak řekl: "Propátrali
jsme místo exploze. Máme kousek jeho kůže."

Mary přestala plakat.

"Vy chcete...?"

"Když vy budete chtít?"

Mary se znovu rozplakala.

"Pouvažujte o tom," poradil jí Ashley a tiše odešel.

Za týden se dostavil biolog a všechno s ní prohodil.

"Jak víte, z jedné sady chromozomů můžeme vypěstovat
znovu téhož člověka. Kůži jsme uložili do živného roztoku,
ještě žije. Dokud je kůže naživu, člověk není ještě mrtev. V
každé buňce je kompletní sada chromozomů."

"Bude to..., " zeptala se Mary. "Bude to ... Bob?"

"Bude to člověk se stejnými dědičnými vlohami. Člověk,
který bude týž, jestliže prožije totéž. Každá bytost je produktem
dědičných vloh a prostředí. Bude vaším mužem, ale tak, jako by
od narození prožil něco jiného. Hodně málo prožil. Budete ho
muset vychovávat jako děcko. Dokážete to?"

"Myslím, že ano," odpověděla Mary.

Trvalo to půl roku. Pak s ním přišli. I když si to před-
stavovala už tisíckrát, přesto se jí roztrásla kolena. Musela

se opřít o zeď. Před ní stál Bob. Bob, který vypadal mladší, než odpovídalo umělému stárnutí. Starostlivé vrásky, které dokreslují život, chyběly. Bob, který ji viděl poprvé, jiný člověk, a přesto tentýž. Kopie, pomyslela si hořce.

Ale pak se ten muž před ní usmál. Byl to ten samý úsměv, jakým ji Bob vždycky zdravil, a pohyb ruky, jak si teď rozpačité odhrnoval pramen vlasů z čela, viděla často a byl jí důvěrně známý. Mary si pomyslela, že i sympatic a náklonnost jsou závislé na dědičných vlohách spíš než na prožitcích.

"Pojď dál, Bobs," řekla, od té chvíle žena a matka zároveň.
"Jsi opět doma."

/přeložil J. Klavičko/

MINICON 86

Ve dnech 15. a 16. listopadu se v Praze konal již třetí ročník pražské SF akce, MINICONU. Místo konání zůstalo ve srovnání s lety minulými stejné /koleje VŠCHT/, nepatrně se však změnila organizace. Oproti loňskému roku, kdy byly pořady roztroušeny po několika objektech, letos všechny akce proběhly v jedné jediné budově. Myslí si, že toto řešení bylo rozumné, ale organizátoři hned v úvodu prozradili, že příští MINICON bude probíhat úplně jinak.

Nabídka pořadů byla skutečně pestrá: beseda o polském fandomu, výstava obrazů, burza knih, vyhlášení soutěže ~~BEMIK~~, mikropočítačové hry, videoprojekce filmu Princip archy Noemovy atd. Nicméně i tentokrát se vyskytlo několik hluchých míst. Celkově však lze MINICON hodnotit jako akci zdařilou.

Součástí Miniconu bylo i vyhlášení výsledků ankety o nejlepší zahraniční SF (po roce 1945):

- Antologie:
1. Pozemšťané a mimozemšťané
 2. Vlak do pekla
 3. Experiment člověk

- Povídka:
1. D. Keys - Růže pro Argenon
 2. R. Henlain - Postavil si domeček
 3. C. Kornbluth - Malý černý kufřík

- Kniha:
1. J. Wyndham - Den trifidů
 2. B. Aldiss - Nonstop
 3. A. C. Clark - Vesmírná odyssea 2001

Z
PARCONSKÉHO

ŠUPLÍKU

V poslední době se stále častěji diskutuje o tom, zda se vedle ostrílených amatérských borců /J. Hlavička, S. Švachouček, J. Pecinovský, F. Novotný aj./ mohou prosadit i ti opravdu začínající autoři. Pravdou je, že přední místa v různých literárních soutěžích, nejenom na Parconu, ale i jinde, obsazují stále stejní autoři. Jejich povídky se dnes již hojně objevují ve fanzinech a sem tam i v časopisech. Ale co ti, kteří nevitězí? Nebylo by dobré znát také takový parconský průměr? A tak jsme tentokrát z parconského šuplíku vytáhli povídku, která se neumístila na předních místech žádné ze soutěží vyhlášených na Parconu 86.

L.P.

nejoriginálnější sci-fi povídka

V. Benda - K. Naxera

"Za všechno může ta moje nezkrotná fantazie," řekl zafančovaný muž na posteli pod oknem.

"Každý tomu říká jinak," namítl jeho soused, jehož levou nohu natahovalo těžké závaží.

"Já jsem ale nehavaroval, vážený pane!"

"Vždyť já vím, že jste byl sražen nějakým bezohledným řidičem. Dejte si ale ruku na srdce, musel jste se opravdu motat v pozdních nočních hodinách uprostřed silnice? Byla to také

neopatrnost, nic mi nenamluvíte."

"Byl bych opravdu rád, kdyby to bylo tak jednoduché, to mi věřte."

"Chcete snad říct, že jste policii uvedl chybné nebo nedostatečné informace?"

"Dá se to tak říct."

"Ale proč jste to, proboha, udělal?"

"Bál jsem se."

"Teď opravdu nevím, co si mám o vás myslet. Policie se teď určitě zoufale snaží něco vypátrat a vy snad dokonce víte, kdo vás tak těžce zranil!"

"Vím i nevím, spíš jenom tuším."

"Byl to snad příbuzný nebo známý?"

"To v žádném případě."

"Tak o co vám vlastně jde?"

"To právě nevím."

"Jděte do háje!"

"Víte co?" ozval se po chvíli zafačovaný muž. "Známe se už hezkých pár dnů a tak myslím, že vám svůj příběh mohu vyličit. Musíte mi ale předem slíbit, že si ho necháte pro sebe."

"Tak ven s tím," řekl neopatrný motocyklista, jehož noha trčela vzhůru jako vykřičník.

"Tak poslouchejte, Už od dětství jsem tak trochu koketoval s uměním. Maloval jsem obrázky i velké obrazy, vyřezával jsem nejrůznější přívěsky, prsteny a náramky ze dřeva, modeloval jsem sošky z hlíny a zkoušel jsem také odlévat bronzové medaile a reliefs. Chtěl jsem se dostat na nějakou umělecko-průmyslovou školu, nakonec jsem ale skončil u černého řemesla. Se svým koníčkem jsem však nepřestal. Černé řemeslo má nakonec s uměním mnoho společného a mimoto jsem stále maloval. Zkoušel jsem se prosadit na mnoha výstavách, moje snaha však vyzněla vesměs naprázdno. Akademičtí malíři si totiž více než úzkostlivě hájili své místo na slunci. Jejich uzavřené spolky mi nedaly ani tu nejmenší šanci, ačkoliv mé obrazy byly přinejmenším srovnatelné s renomovanými jmény. Asi před třemi lety jsem se z nenadálého popudu rozhodl vyměnit štětec za péro nebo lépe za psací stroj. Řekl jsem si, že spisovatel nepotřebuje žádné školy a že se jím může stát vlastně každý, kdo ovládá mateřský jazyk a který ví, co psát. Spisovatelé se rekrutují

z inženýrů, lékařů, horníků, průvodčích a vlastně ani není povolání, které by mezi nimi nemělo svého zástupce. Tehdy jsem si řekl: Hochu, tady ti kyne poslední šance! Začal jsem horečně psát vědeckofantastické povídky a během několika měsíců jsem jich zplodil asi čtyřicet. Dal jsem je přečíst několika známým, načež jsem je podle jejich připomínek vyřadil nebo přepsal a vylepšil. Potom jsem začal obcházet nejružnější redakce a nakladatelství zkoušeje vrtkavé štěstí. Věřil jsem, že se svou fantazií a snad i poměrně slušným zpracováním jednotlivých příběhů, konečně prorazím. Byl to však velký omyl. Dostával jsem asi tyto odpovědi: "Děkujeme, je to slušné, nám se to ale nehodí. Zkuste štěstí jinde... Není to špatné, máme ale pevný plán a málo papíru... Některé povídky se nám líbí, jsou však příliš dlouhé, snad kdybyste je zkrátil... Možná, že bychom vám mohli vyjít vstříc, kdybyste některé věci poněkud rozšířil... Myšlenky vašich povídek jsou příliš nejasné... Pointy jsou vesměs příliš zřetelné, takže čtenář už od první chvíle ví, o co jde... Vaše povídky jsou jednoduché až naivní... Vaše zápletky jsou příliš složité a šroubované, takže není jasné, co vlastně chcete říct... A tak dále a tak dále."

Před několika měsíci jsem se dozvěděl o vypsání soutěže na nejoriginálnější povídku z oblasti vědecké fikce. No a tehdy vlastně začala moje současná tragédie. Ne, nemámte obavy, zase jsem propadl, ačkoliv byla má povídka rozhodně nejoriginálnější sci-fi z celé soutěže. To jsem se ale měl dozvědět až později. Povídka se jmenovala "Jsou tady" a pojednávala o mimozemských bytostech, které skrytě pronikají do všech oblastí lidské činnosti a čekají na vhodný okamžik, kdy se zmocní vlády. Vykreslil jsem je jako nazelenalé noviny bez vlasů, jejichž oči nejlépe vidí v infračerveném spektru.

Vyhlášení výsledků soutěže probíhalo v kulturním domě jednoho východočeského městečka a já byl ještě tak hloupý, že jsem si na to vzal dva dny dovolené. Umělecké porotě předsedal sebevědomý vousáč, který nejdříve zhodnotil celkovou úroveň soutěže a potom vyhlásil vítěze. Po slavnostním ceremoniálu vyvolal mé jméno, počkal, až přijdu k předsednickému stolku a řekl před celým fórem:

"O co se vlastně snažíte? Naše soutěž má pomáhat začínajícím autorům, vaše práce však svědčí o tom, že byste potřebo-

val pomoc někde úplně jinde. Vaše paranoidní představy by nožné řekly něco psychiatrům, rozhodně ale ne čtenářům vědecké fikce."

Co jsem na to mohl říct? Nic, zhola nic!

Dva dny dovolené skončily, a tak mi nezbývalo než nasednout do vlaku, abych za několik hodin vystoupil na zastávce, která je dobrou půlhodinu chůze od naší vesnice.

A teď davejte pozor: Vykročil jsem zčerstva po důvěrně známé cestě, když tu vešle mne zastavil automobil cizí značky. Mé překvapení neznalo mezí, když mi jeho šofér nabídl, že mne svezí. Sotva jsem usedl do pohodlného sedadla a podíval se na řidiče, hned jsem cítil, že něco nehraje. Ten muž měl na hlavě placatou čepici a, považte, černé brýle! Vypadal na první pohled velice nezdravě a záhy jsem zjistil proč: Byl zelený jako brčál a vím to naprosto jistě, ačkoliv byla tma.

"Vracíte se ze soutěže?" zeptal se mne příjemným hlasem se zvláštním přízvukem.

"Áno, jak to víte?" otázal jsem se krajně překvapen.

"Ta vaše fantazie nám začíná dělat starosti. Bude lépe, když se napříště budete věnovat prospěšnějším činnostem. Ber-te to jako poslední varování."

V tu chvíli jsem ucítil prudkou bolest v celém těle, pohodlné sedadlo se zvrátilo s mým tělem kamsi dozadu a záhy jsem ztratil vědomí. Probral jsem se až během převozu do nemocnice. Našli mě až ráno a ztratil jsem mnoho krve."

"Teď nevím, co si mám myslet," řekl muž s rozdrceným hrdlem.

"Nemyslete si raději nic, bude to tak lepší," odpověděl zaračovaný literát. "Famatajte si, že mě srazil neznámý rošťák, který měl to srdce klidně ujet."

Uprostřed noci byl motocyklista náhle probuzen přídušným hlukem zapasu. Když jeho oči po chvíli přivykly zaplavenému světlu, spatřil dva muže v bílých pláštích s čapkami na hlavách, jak odnášejí na nosítkách nehybné tělo zaračovaného souseda. Ve dveřích nemocničního pokoje stála služba konající sestra a zdála se být velice překvapena.

"Je to nebezpečný maniak, sestro," obrátil se k ní jeden z mužů. "Nemůžeme vám ho tu nechat ani chvíli, protože by mohl zase něco provést. Na našem oddělení se o něj dobře postarám, nemějte strach."

Během posledních slov se druhý z mužů otočil směrem do pokoje a překvapený motocyklista si tak mohl dobře prohlédnout jeho tvář. V ten okamžik ho zalil ledový pot a zapomněl dýchat. Ten muž měl na očích velké tmavé brýle a na krku mu pod vrstvou líčidla prosvítala fosforeskující zelen!

Sestra už dávno zhasla a zavřela dveře, když se vyděšenému motocyklistovi uvolnilo hrůzou stažené hrdlo. Tehdy zašeptal: "Jsou tady!"

Zprávy z Fandomu

Soutěž SF

Časopis Věda a život vyhlásí ve svém lednovém čísle soutěž o SF povídku (max. rozsah 6 normovaných stran). Již dnes však můžete svá díla zasílat organizátorovi této soutěže Ivo Železnému (Odeon). Z došlých povídek bude každý měsíc vybrána 1 k otištění. Na závěr ročníku bude hlasováním čtenářů vybrána nejlepší povídka, jejíž autor obdrží zvláštní premii 3000 Kčs.

Ufouni ve Slaném II.

Na sobotu 21. února 1987 odpovědně připravuje SFK Slaný společně s Klubem mládeže více než šestihodinový pořad pro slánskou veřejnost.

Almanach SF ?!

Nechce se snad ani věřit, že již v roce 1987 by měl vyjít v nakladatelství Panorama almanach SF. Optimisté doufají, že bude vycházet častěji než 1x do roka; rozsah by měl být 80 - 100 stran. Upozorňujeme, že naše redakce nepřijímá žádné objednávky nebo předplatné.

Parcon 87

Je pravděpodobné, že Parcon 87 se uskuteční v Praze. Tato zásadní změna se jistě odrazí v organizaci celého setkání. Již dnes je jasné, že ubytování bude možné zajistit jen malému počtu účastníků. Naopak, počet míst by měl být oproti předchozím rokům více než dvojnásobný!

Trifid

V Liberci se chystají velké změny! Fanzin Trifid byl uznán, hoden náležité pozornosti, a bude tištěn ofsetem. Vycházet by měl 4x do roka v rozsahu asi 40 stran.

Worldcon 88

V době mezi 20. 8. až 1. 9. 1988 by se mělo v Budapešti konat setkání World SF a Eurocon. Zájemci o účast se mohou již dnes spojit s hlavním organizátorem P. Néméthem - šéfredaktorem časopisu Galaktika (P. B. 277, 1392 Budapešť).

!!!!!!!!!!!!!!

Změna adresy:

Ladislav Peška
Na dolíkách 503
Slaný 274 01

!!!!!!!!!!!!!!

Omnivý květ Comarre

Náhle si vzpomněl na Lea. Pociťil neodolatelnou touhu mít ho právě teď vedle sebe v tomto přízračném městě. Centrála byla naštěstí vybavena standardním monovizním patracím aparátem. Soustředěním nosných paprsků bylo možno sledovat libovolné místo v dosahu aparatury; v případě nutnosti přenášet i hlas operátora. Jak se však ukázalo, bylo třeba k ovládání tohoto primitivního zařízení značné zručnosti. Obraz zprvu bezcílně bloudil prostorami města, až se konečně objevil okraj pralesa před Comarre. Zprvu byl síce vzhůru-nohama, ale po chvíli soustředěné manipulace se konečně ustálil v přirozené poloze. Richard byl dojat. Lev seděl oddaně na místě, kde se před čtyřicetěti hodinami rozloučili. Jak ale dostat Lea dovnitř...

Mladíkovi se po delším pátrání podařilo objevit několik zamaskovaných manipulačních vchodů na úrovni okolního terénu, které zjevně fungovaly na poctivém mechanickém základě. Všechny však byly pečlivě uzavřeny. Mladík se přesto nevzdával. Pátral dál, dokud v jedné z chodeb nenašel robota spehajícího za nějakým záhadným posláním. K Richardově úlevě se nenechal dvakrát pobízet a hbitě jeden z vchodů otevřel. Richard opatrně přenesl ohnisko nosných paprsků několik stop od Lea a měkce zavolal: "Léo! Haló, Leo - to jsem já - Peyton!"

Lev zmateně vyskočil a začal pomalu chodit v kruhu. Brzy to však vzdal a bezmocně se posadil. Mladíkovi trvalo pěknou chvíli než rozrušeného Lea přesvědčil, aby následoval jeho hlas do otevřeného vchodu, kde ho očekával robot. Nervózní zvíře jevilo pramálo sympatií k celému slavnému Comarre i jeho kovovým služebníkům. Nakonec však přece jenom poslechlo a následovalo robota spleťtými chodbami k centrále. Richard si zhluboka oddychl. Teď bylo načase zanechat soukromých záležitostí a pustit se do plnění základního úkolu.

Pokud mělo dojít k serióznímu průzkumu města, musel v první řadě zablokovat projektory tak, aby nemohly být již nikdy použity. Kouzlo, kterým spoutalo Comarre tolik lidí, bude navždy rozbito.

Mladík se naklonil kupředu, aby se pustil do práce. Svůj

pohab však nikdy nedokončil. Jemně, a le přesto velice pevně,
cosi uchopilo zezadu jeho telo. Marně se zmítal a kopal kolem
sebe. Byl lehce zduřen do vzduchu daleko od řídícího pultu...

/pokračování příště/

O B S A H :

H. Frank: Nedůvera	2
Seminář o lánzinech II.	3
Polcoň	5
Ohlasy: Velevážená vobhajoba...	7
Proslýchá se...	10
SF film: Anděl zkázy	11
Shin'ichi Hoshi: Hroch	14
Supernovy: Herbert Frank	18
H. Frank: Kopie	19
Z parconského šuplíku	21
V. Benda - K. Maxera: Nejorig. SF povídka na světě	21
Zpravy z landomu	25
A.C.Clarke: Omamný kvet Comarre	26

SLAN - časopis pro vnitřní potřebu SFK Slaný

NEPRODEJNÉ ! ZDARMA !

Povoleno OK ONV Kladno, č.j. 82/83

REDAKČNÍ KADA: P.Brázda, L.Peška RNDr, R. Vintrychová

ILUSTRACE: M.Štoviček, J.Géringová, R.Vondráček, M.Kuchta

TITULNÍ STRANA: M.Štoviček

NA PŘÍPRAVĚ ČÍSLA DÁLE SPOLUPRACOVALI: I.Brázdová, I.Červená,
J.Géringová, I.Chotěborská, B.Miltrová, M.Novák, M.Nováková

70 výtisků, vyšlo v prosinci 1986, číslo 5./10/, 30 stran

ADRESA REDAKCE: SFK Slaný, gymnázium, Gottwaldovo nám. 1310, 274 01

MNOHO PŘÍJEMNÝCH CHVÍL
S FANZINEM SLAN V ROCE 1987
VÁM PŘEJE

REDAKCE

